

Hini Loyndu Orð
eftir
Bahá'u'lláh

Hini Loyndu Orð
eftir
Bahá'u'lláh

Útgáva © 1994:
Bókmenta Nevnd Bahá'ía í Føroyum
c/o Bahá'í Miðstöðin
Djóna í Geils Gøta 19
100 Tórshavn

[Tel. 15025]

Umsett úr enskum
eftir umseting hjá Shoghi Effendi
úr uppruna málum.

Endurprent ella margfaldan eru ikki loyvd uttan heimild útgevarans.

Seting & design:
Tyrrek Marketing Kommunikatión, Pf.
Prent:
G. Ben. prentstofa hf.

FYRRI PARTUR
úr arabiskum

Hann Er Dýrd Dýrda
Hetta er tað, sum er komið niður úr dýrdar ríkinum, framborið av tungu máttar og veldis,
og opinberað Profetum fyrndarinnar. Vit hava tikið tann innara kjarnan úr tí og klætt hann
við klæðningi stuttar málburðar, sum eitt merki fyri náði móti hinum rættvísu, at tey
kunnu standa trúgv móti Pakt Guds, kunnu í sínum lívum uppfylla álit Hansara, og í ríki
andans fáa í lut gimstein Guddómligs dugnaskaps.

[1]

O Sonur Andans!

Míni fyrstu ráð eru hesi: Eig eitt reint, blítt og strálandi hjarta, at títt kann vera eitt ræði
frá fyrndini, óoyðiligt og ævinligt.

[2]

O Sonur Andans!

Hægst elskaði av øllum lutum í eygum Mínum er Rættvísín; vend tær ikki burtur frá henni, um tú ynskir Meg, og vanrøk hana ikki, at Eg kann líta á teg. Við hennara hjálp skalt tú síggja við tínum egnu eygum, og ikki gjøgnum eygu annara, og skalt vita av tínum egna kunnleika, og ikki gjøgnum kunnleika granna tíns. Grunda yvir hetta í hjarta tínum; hvussu tær sømir at vera. Sanniliga er rættvísín Mín gáva til tín og tekinið um Mítt kærleiks-blídni. So hav hana fyri eygum tínum.

[3]

O Sonur Menniskjunnar!

Handan slør í Mínnari ómínniligu veru og í hinum forna ævinleika Míns kjarna kendi Eg kærleika Mín fyri tær; tí skapaði Eg teg, havi innprentað á teg Mína mynd og opinberað fyri tær Mín fagurleika.

[4]

O Sonur Menniskjunnar!

Eg elskaði tín skapning, tí skapaði Eg teg. Elska tú tí meg, at Eg kann nevna títt navn og fylla tína sál við anda lívsins.

[5]

O Sonur Tilverunnar!

Elska Meg, at Eg kann elska teg. Elskar tú Meg ikki, kann kærleiki Mín á ongan hátt náa til tín. Vita hetta, O tænnari.

[6]

O Sonur Tilverunnar!

Títt Paradís er Mín kærleiki; títt himmalska heim endursameining við Meg. Far inn hagar og drála ikki. Hetta er tað, sum hevur verið tilætlað tær í Okkara kongaríki omanfyri og Okkara upphevjaða Harradømi.

[7]

O Sonur Menniskjunnar!

Elskar tú Meg, vend tær so burtur frá tær sjálvum; og søkir tú fragd Mína, lít so ikki at tínnari egnu, at tú kanst doyggja í Mær og Eg æviga kann liva í tær.

[8]

O Sonur Andans!

Ongin friður er fyri teg, uttan gjøgnum at avnokta teg sjálvan og venda tær til Mín; tí tær sømir at fegnast í Mínum navni, ikki í tínum egna; at seta títt álit á Meg og ikki á teg sjálvan, við tað at Eg ynski at vera elskaður eina og oman fyri alt, sum er til.

[9]

O Sonur Tilverunnar!

Kærleiki Mín er borg Mín; hann, ið fer inn hagar, er tryggur og uttan vanda, og hann, ið vendir sær burtur, skal vissuliga villast og glatast.

[10]

O Sonur Talunnar!

Tú ert borg Mín; far inn hagar, at tú kanst stöðast í tryggleika. Kærleiki Mín er í tær, vita tað, at tú kanst finna Meg nær hjá tær.

[11]

O Sonur Tilverunnar!

Tú ert lampa Mín, og ljós Mítt er í tær. Fá tú frá tí geisling tína, og sök ongan annan enn Meg. Tí Eg havi skapað teg ríkan og havi gávumildliga veitt tær vælvild Mína.

[12]

O Sonur Tilverunnar!

Við máttarins hondum gjørði Eg teg, og við styrkisins fingrum skapaði Eg teg; og í tær havi Eg sett kjarnan av ljósi Mínum. Ver tú nøgdur við tað og sök einki annað, tí verk Mítt er fullkomið, og boð Mítt er bindandi. Set ikki spurning við tað, ivast ei heldur um tað.

[13]

O Sonur Andans!

Eg skapaði teg ríkan, hví setir tú teg niður til fátækt? Aðalbornan gjørði Eg teg, hví mannminskar tú teg sjálfvan? Úr kjarna kunnleikans gav Eg tær tilveru, hví søkir tú upplýsing frá nøkrum øðrum enn Mær? Úr leiri kærleikans tilevnaði Eg teg, hví ert tú upptikin av einum øðrum? Vend sjón tínari móti tær sjálvum, at tú kanst finna Meg standandi inni í tær, veldigur, máttmikil og sjálv-upphaldandi.

[14]

O Sonur Menniskjunnar!

Tú ert Mítt harradømi, og Mítt harradømi ferst ikki, hví óttast tú fyri at farast? Tú ert Mítt ljós, og Mítt ljós skal aldri verða sløkt, hví ræðist tú fyri at sløkna? Tú ert Mín dýrd, og Mín dýrd fánar ikki; tú ert Mín klædningur, og Mín klædningur verður aldri slitin. So ver verandi í tínum kærleika til Mín, at tú kanst finna Meg í dýrdarinnar ríki.

[15]

O Sonur Talunnar!

Vend tínum andliti móti Mínum og slepp øllum uttan Mær; tí Mítt yvirræði varir við, og Mítt harradømi ferst ikki. Søkir tú ein annan enn Meg, ja, um tú í ævir leitar í alheiminum, so verður tín leitan til einkis.

[16]

O Sonur Ljósins!

Gloym alt uttan Meg og samtala við Mín anda. Hetta er kjarnin í boði Mínnum, vend tær tí til hansara.

[17]

O Sonur Menniskjunnar!

Ver tú nøgður við Meg og sök ongan annan hjálpara. Tí eingin uttan Eg kann nakrantíð vera tær nóg mikil.

[18]

O Sonur Andans!

Bið Meg ikki um tað, sum Vit ikki ynskja fyri teg, so ver nøgður við tað, sum Vit hava fyriskipað fyri tína skuld, tí hetta er tað, sum kemur tær tilgóðar, letur tú teg nøgda við tað.

[19]

O Sonur Hina Undurfullu Sjón!

Eg havi blást í teg eitt pústr av Mínnum egna Anda, at tú kanst vera elskari Mín. Hví hefur tú svikið meg og leitað tær ein annan elskaðan enn Meg?

[20]

O Sonur Andans!

Mítt krav upp á teg er stórt, tað kann ikki gloymast. Mín náði ímóti tær er ríkilig, hon kann ikki hyljast. Mín kærleiki hefur gjørt sær heimstað í tær, hann kann ikki fjalast. Mítt ljós er sjónligt fyri tær, tað kann ikki myrkjast.

[21]

O Sonur Menniskjunnar!

Á træið av ljómandi dýrd havi Eg latið hongt hinar best útvaldu fruktir, hví hefur tú vent tær burtur og latið teg nøgda við tað, sum er minni gott? So vend aftur til tað, sum er betri fyri teg, í ríkinum í tí høga.

[22]

O Sonur Andans!

Aðalbornan havi Eg skapað teg, tó hefur tú mannminkað teg sjálvan. So rís upp til tað, tú vart skapaður til.

[23]

O Sonur Hins Hægsta!

Til tað æviga kalli Eg teg, tó søkir tú tað, ið ferst. Hvat hefur fingið teg at venda tær burtur frá Okkara ynski og søkja títt egna?

[24]

O Sonur Menniskjunnar!

Far ekki út um tíni mörk, ei heldur krev tað, ið ekki sømir seg fyrri teg. Kasta teg niður fyrri ásjón Guds tíns, Harra veldisins og máttarins.

[25]

O Sonur Andans!

Erpa tær ekki yvir hinum fátæka, tí Eg leiði hann á vegi sínum og skoði teg í tínum ónda standi og geri teg til skammar um ævir.

[26]

O Sonur Tilverunnar!

Hvussu kundi tú gloyma tínar egnu feilir og stríðast við feilirnar hjá øðrum? Hvør enn, ið ger soleiðis, er bannlýstur av Mær.

[27]

O Sonur Menniskjunnar!

Avdúka ekki syndirnar hjá øðrum, soleingi tú sjálvur ert syndari. Skuldi tú brotið hetta boð, so varð tú bannlýstur, og hetta eri Eg vitni til.

[28]

O Sonur Andans!

Vita skalt tú av sonnum: Hann, ið gevur fólki boð um at vera rættvís og sjálvur fremur órætt, er ekki av Mær, hóast hann enntá ber Mítt navn.

[29]

O Sonur Tilverunnar!

Legg ekki nakra sál undir tað, ið tú ekki hevði lagt teg sjálvan undir, og sig ekki tað, ið tú ekki gert. Hetta er boð Mítt til tín, halt tú tað.

[30]

O Sonur Menniskjunnar!

Avnokta ekki tænará Mín, skuldi hann biðið teg um eitthvørt, tí andlit hansara er Mítt andlit; so skamma teg fyrri Mær.

[31]

O Sonur Tilverunnar!

Drag teg sjálvan til svars hvønn dag, áðrenn tú verður kallaður til roknskap; tí óvarskógvaður skal deyðin koma á teg, og tú skalt verða kallaður til at svara fyrri gerningar tínar.

[32]

O Sonur Hins Hægsta!

Eg havi gjørt deyðan til ein gleðinnar boðbera fyri teg. Hví syrgir tú? Eg gjørði ljósið til at kasta sín glampa á teg. Hví hylir tú teg sjálfvan frá tí?

[33]

O Sonur Andans!

Við teimum gleðiligu tíðindunum um ljós heilsi Eg tær; frø teg! Til garð heilagleikans kalli Eg teg; ver verandi har, at tú kanst liva í friði um ævir.

[34]

O Sonur Andans!

Andi heilagleikans ber tær hini gleðiligu tíðindi um endursameining; hví syrgir tú? Andi máttarins staðfestir teg í søk Hansara; hví hylir tú teg sjálfvan? Ljós ásjóndar Hansara leiðir teg; hvussu kanst tú villast?

[35]

O Sonur Menniskjunnar!

Syrg ikki, uttan at tú ert fjart frá Okkum. Frø teg ikki, uttan at tú nærkast og vendir aftur til Okkara.

[36]

O Sonur Menniskjunnar!

Frø teg í gleði hjarta tíns, at tú kanst vera verður at mæta Mær og at endurspegla Mín fagurleika.

[37]

O Sonur Menniskjunnar!

Lat teg ikki úr Mínum fagra klædningi, og lat ikki lut tín frá Mínari undurfullu keldu gleppa tær av hondum, at tú ikki skalt tysta í ævir.

[38]

O Sonur Tilverunnar!

Gakk eftir reglum Mínum av kærleika til Mín, og nokta tær sjálvum tað, ið tú tráar eftir, um tú søkir Mína fragd.

[39]

O Sonur Menniskjunnar!

Ver ikki vansketin við boðum Mínum, um tú elskar Mín fagurleika, og gloym ikki ráð Míni, um tú vilt náa Mína góðu fragd.

[40]

O Sonur Menniskjunnar!

Um tú skundaði gjögnum endaloysi rúmdarinnar og ferðaðist tvörtur um vídd himmalsins, so hevði tú tó onga hvílu funnið, uttan í lýdni móti boði Okkara og eyðmjúkleika framman fyri Andliti Okkara.

[41]

O Sonur Menniskjunnar!

Lovprísa sök Mínari, at Eg kann opinbera fyri tær loyndardómar stórleiks Míns og skína á teg við ævinleikans ljósi.

[42]

O Sonur Menniskjunnar!

Eyðmýk teg sjálvan fyri Mær, at Eg náðiliga kann vitja teg. Reis teg fyri sigur sakar Mínar, at, meðan enn tú ert á jørðini, tú kanst náa til sigurs.

[43]

O Sonur Tilverunnar!

Nevn Meg á jørð Mínari, at Eg í himli Mínum kann minnst teg; soleiðis skulu Míni og tíni eygu verða troystað.

[44]

O Sonur Hásætisins!

Tín hoyrn er Mín hoyrn, hoyr tú við henni. Tín sjón er Mín sjón, síggj tú við henni, at tú í tíni innastu sál kanst vitna um Mín upphevjaða halgidóm, og Eg í Mær sjálvum kann vera vitni um eitt upphevjað stig hjá tær.

[45]

O Sonur Tilverunnar!

Sök ein martýrar deyða á vegi Mínum, nøgdur við Mína fragd og takksamur fyri tað, sum Eg fyriskipi, at tú kanst hvíla hjá Mær undir hátignar tekjuni aftan fyri dýrdar tabernaklið.

[46]

O Sonur Menniskjunnar!

Grunda og umhugsa. Er tað ynski títt at doyggja í song tíni, ella at lata lívsblóð títt í dustið, ein martýrur á Mínum vegi, og soleiðis gerast opinberarin av ljósi Mínum í hinum hægsta paradísi? Døm tú rætt, O tænarari!

[47]

O Sonur Menniskjunnar!

Við Mín fagurleika! At lita hár títt í blóði tínum er miklari í eygum Mínum enn skapan alheimsins og ljósið í báðum heimum. So streva fyri at náa hetta, O tænarari!

[48]

O Sonur Menniskjunnar!

Alt hefur sítt tekin. Tekin kærleikans er dirvi undir Mínari avgerð og tol undir Mínum royndum.

[49]

O Sonur Menniskjunnar!

Tann sanni elskarin leingist eftir mótburði eins og uppreistrarin eftir fyrigeving og tann syndafulli eftir miskunn.

[50]

O Sonur Menniskjunnar!

Rakar trongd teg ekki á vegi Mínum, hvussu kanst tú so ganga eftir leiðum teirra, sum eru nøgd við fragd Mína? Koma royndir ekki yvir teg í longsli tínum eftir at mæta Mær, hvussu fert tú so at náa ljósið í kærleika tínum til Mín fagurleika?

[51]

O Sonur Menniskjunnar!

Mín vanlukka er Mín forsjón, uttaná er hon eldur og hevnd, men innaní er hon ljós og miskunn. Skunda tær hagar, at tú kanst gerast ævigt ljós og ódeyðiligur andi. Hetta er Mítt boð til tín, halt tú tað.

[52]

O Sonur Menniskjunnar!

Skuldi hepni verið tín lutur, so frø teg ekki, og skuldi mannminking fallið tær í lut, so syrg ekki, tí bæði skulu fara framvið og vera ekki longur.

[53]

O Sonur Tilverunnar!

Fellur fátækt yvir teg, so ver ekki sorgarbundin; tí einaferð skal ríkidømisins Harri vitja teg. Ber ekki ótta fyri mannminking, tí ein dag skal dýrd hvíla á tær.

[54]

O Sonur Tilverunnar!

Er hjarta títt vent móti hesum ævinliga, ófarandi harradømi, og hesum forna, æviga lívi, so slepp hesum deyðiliga og stökkuta yvirræði.

[55]

O Sonur Tilverunnar!

Ikki nýta tíðina til hendan heimin, tí við eldi royna Vit gullið, og við gulli royna Vit Okkara tænarar.

[56]

O Sonur Menniskjunnar!

Tú langtar eftir gulli, og Eg ynski frælsi títt frá tí. Tú hugsar, at eiga tað er ríkidømi, og Eg síggi títt ríkidømi í tínari halging frá tí. Við Mítt lív! Hetta er vitan Mín, og hitt er tín fyrigykling; hvussu kann vegur Mín samljóða við tínum?

[57]

O Sonur Menniskjunnar!

Gev ríkidømi Mítt til Míní fátæku, at tú í himli kanst fáa tær av goymslum av ófánandi glitri og skattum av ófarandi dýrd. Men við Mítt lív! At geva burtur sál tína er ein meira dýrðarligur lutur, hevði tú bert kunnað sæð við Mínum eyga.

[58]

O Sonur Menniskjunnar!

Tilverunnar tempul er Mítt hásæti; reinska tað fyri allar lutir, at Eg har kann seta búgv og har vera verandi.

[59]

O Sonur Tilverunnar!

Hjarta títt er heim Mítt; halga tað til niðurkomu Míná. Andi tín er Mítt opinbering stað; reinska hann til sjónlig-gerð Míná.

[60]

O Sonur Menniskjunnar!

Legg hond tína í barm Mín, at Eg kann rísa yvir tær, strálandi og glæsiligur.

[61]

O Sonur Menniskjunnar!

Stíg upp til Mín himmal, at endursameiningarinnar frøi kann gerast tín og tú av steypi ófarandi dýrðar kanst drekka hitt makaleysa vín.

[62]

O Sonur Menniskjunnar!

Mangur dagur er farin fram við tær, meðan tú hevur tykist við tínar fyrigyklingar og tómu ímyndingar. Hvussu leingi fert tú at dúra á legu tínari? Lyft upp høvur títt úr dúran, tí Sólin er risin til middags-hædd; kanska fer hon at skína á teg við ljósi fagurleikans.

[63]

O Sonur Menniskjunnar!

Ljósið hevur lýst á teg frá havsbrúgv hins halga Fjals, og upplýsingar andin hevur blást í Sinai hjarta tíns. Loys tí teg sjálvan frá slørum tóma fyrigyklinga og kom inn á garð Mín, at tú kanst gerast skikkaður til ævigt lív og verdugur at mæta Mær. Soleiðis kann deyðin ikki koma á teg, ei heldur keðsemi ella trupulleiki.

[64]

O Sonur Menniskjunnar!

Mín ævinleiki er Mín skapan, Eg havi skapað hann til tín. Ger hann til klæði tempuls tíns. Mín eind er Mítt verk; Eg havi gjørt hana til tín; klæð teg við henni, at tú í allar ævir kanst vera opinberingin av Mínnari ævigu veru.

[65]

O Sonur Menniskjunnar!

Mín hátign er Mín gáva til tín, og Mítt stórfingni tekinið um miskunn Mína móti tær. Hvat gagnar Mær, skal eingin kunna skilja, ei heldur siga frá. Sanniliga, Eg havi varðveitt tað í Mínum loyndu goymsluhúsum og í skattkømurum boðs Míns sum tekin um Mítt kærleiks-blíðni móti Mínum tænarum og miskunn Mína móti fólki Mínum.

[66]

O Børn Av Hinum Guddómlika Og Ósjónlika Kjarna!

Tit skulu vera forðað í at elska Meg, og sálir skulu vera ørkymlaðar, tá tær nevna Meg. Tí skil kunnu ikki fata Meg, ei heldur hjørtu umfata Meg.

[67]

O Sonur Fagurleikans!

Við Mín anda og Mína vælvild! Við Mína miskunn og Mín fagurleika! Alt, ið Eg havi opinberað fyri tær við tungu máttarins, og havi skrivað til tín við penni veldisins, hevur verið í samsvari við tín førleika og tína fatan, ikki Mítt stig og songlagið í Mínnari rødd.

[68]

O Børn Menniskjunnar!

Vita tit ikki, hví Vit skapaðu tykkum øll úr sama dusti? At eingin skuldi hevja seg sjálfan upp um onnur. Grundið altíð í hjørtum tykkara á, hvussu til vórðu skapað. Av tí at Vit hava skapað tykkum øll úr einum og sama tilfari, áliggur tað tykkum at vera eins og ein sál, at ganga við somu fótum, eta við sama munnni og dvølja í sama landi, at, úr tykkara innastu veru, gjøgnum tykkara gerningar og gerðir, tekinini um einleika og kjarnin av óbundinleika kunnu gerast sjónlig. Soleiðis eru ráð Míni til tykkara, O ljósins fylking! Gevið tit hesum ráðum gætur, at tit kunnu fáa í lut heilagleikans frukt av træi undursamar dýrdar.

[69]

O Tit Synir Andans!

Tit eru Mítt skattkamar, tí í tykkum havi Eg goymt perlur loynidóma Mína og gimsteinar kunnleiks Míns. Verjið tey móti teimum fremmandu millum tænarar Mínnar og móti teimum óndu av fólki Mínum.

[70]

O Sonur Hansara Sum Stóð Við Sína Egnu Veran Í Kongaríki Síns Sjálvs!

Vita tú, at Eg havi latið ríkið til tín allar angar heilagleikans, havi fullvegis opinberað tær orð Mítt, havi gjøgnum teg fullkomilig-gjört Mítt gávumildi og havi til tín ynskt tað, sum Eg havi ynskt til Mín Sjálvs. Ver so nøgdur við Mína fragd og takksamur móti Mær.

[71]

O Sonur Menniskjunnar!

Skriva alt, ið Vit hava opinberað fyri tær, við blekki ljósins á talvu anda tíns. Hevur tú ikki mátt til hetta, so ger blekk títt úr kjarna hjarta tíns. Kanst tú ikki gera hetta, skriva so við hinum blóðreyða blekki, sum hevur verið latið á vegi Mínum. Vissuliga er hetta søtari fyri Mær enn alt annað, at tess ljós kann vara í ævir.

SEINNI PARTUR

úr persiskum

Í Navni Harra Talunnar, Hins Máttuga.

[1]

O Fólki Ið Hava Skil At Vita Við Og Oyru At Hoyra Við!

Fyrsta kall hins Elskaða er hetta: O gátuføri náttargali! Hav ikki tilhald aðrastaðni enn í rósugarði andans. O boðberi kærleiks-Sáalomons! Leita tær einki skýli uttan í Saba hins høgt elskaða. O ódeyðiligi fönix fuglur! Dvølj ikki uttan á fjalli trúfestis. Har er tín bústaður, um tú á veingjum sálar tínar hevjar teg upp til endaloysis ríkið og søkir at náa títt mál.

[2]

O Sonur Andans!

Fuglurin leitar til reiður sítt; náttargalin til vænleika rósunnar; ímeðan eru hesir fuglar, menniskju hjørtini, nøgdur við stuttvarandi dust, ríknir langt av leið frá sínum æviga reiðri, og við eygum vendum móti runudiki gáloynnisins standa teir frátíknir dýrdina av guddómligari nærveru. Áh! Hvør lægið og syndarligt; fyri bert ein kopp hava teir vent sær burtur frá bylgjandi høvum hins Mest Høga og verið verandi fjart frá hinum mest ljómandi sjónarringi.

[3]

O Vinur!

Planta í urtagarð hjarta tíns einki uttan kærleikans rósu og miss ikki takið á náttargala alskins og longsulsins. Virð høgt vinalag hins rættvísa og skýggja allan felagsskap við hin óndsinnaða.

[4]

O Sonur Rættvísinnar!

Hvar kann ein elskandi fara uttan til land síns elskaða? og hvør leitari finnur hvílu burturi frá trá hjarta síns? Fyri tann sanna elskaran er endursameining lívið, og skilnaður er

deyðin. Bróst hansara er sört fyri tol, og hjarta hansara hevur ongan frið. Eitt ótal av lívum hevði hann slept fyri at skunda til bústaðin hjá sínum elskaða.

[5]

O Sonur Dustsins!

Sanniliga sigi Eg tær: Av øllum menniskjum er tað mest vansketna tann, ið træt看 nyttuleyst og søkir at seta seg hægri enn bróður sín. Sigið, O bróður! Latið gerningar, ikki orð, vera prýði tykkara.

[6]

O Sonur Jarðarinnar!

Vita, sanniliga, at tað hjarta, í hvørjum minsti feril av øvund býr eftir, skal aldri náa til Mítt ævinliga harradømi, ei heldur anda í seg hinar søtu angar av heilagleika, sum kylja úr ríki heilagskaps Míns.

[7]

O Sonur Kærleikans!

Tú ert ikki meira enn eitt fet burturi frá teimum glæsiligu hæddunum omanfyri og frá hinum himmalska træi kærleikans. Tak eitt stig og við tí næsta stíg inn í tað ódeyðiliga ríkið og ævinleikans skála. Legg síðani oyra til tað, sum hevur verið opinberað av penni dýrdarinnar.

[8]

O Sonur Dýrdarinnar!

Ver kvikur á gøtu heilagleikans og kom inn í himmal samlags við Meg. Reinska hjarta títt við glitri andans og skunda tær inn á garð hins Mest Høga.

[9]

O Stokkuti Skuggi!

Tak teg upp um tey niðarligu stig ivans og rís upp til hinar hábornu hæddir vissunar. Lat upp eyga sannleikans, at tú kanst skoða hin óhulda Fagurleikan og rópa: Halgaður veri Harrin, tann mest framúrskarandi av øllum skaparum!

[10]

O Sonur Tráanar!

Legg oyra til hetta: Aldri kemur deyðiligt eyga at viðurkenna tann æviga fagurleikan, ei heldur tað lívleysa hjartað at fegnast um nakað uttan ta fólnaðu blómuna. Tí líki søkir líka og hevur fragd í samveru við sítt slag.

[11]

O Sonur Dustsins!

Blinda eygu tíni, at tú kanst skoða fagurleika Mín; lat oyru tíni aftur, at tú kanst lýða á tað søta lagið í rødd Mínnari; tøm teg sjálvan fyri allan lærdóm, at tú kanst fáa lut í kunnleika

Mínum; og halga teg sjálfan frá ríkdómum, at tú kanst vinna ein varandi part í stórhavinum av Mínum æviga ríkidømi. Blinda eygu tíni, tað er, fyrri øllum uttan fagurleika Mínum; lat oyru tíni aftur fyrri øllum uttan orði Mínum; tøm teg sjálfan fyrri allan lærdóm uttan kunnleika Mín; at tú við klárari sjón, reinum hjarta og ansgevandi oyra kanst koma inn á garð heilagleiks Míns.

[12]

O Tvísýnti Maður!

Lat eitt eygað aftur og opna hitt. Lat eitt aftur fyrri heiminum og øllum, sum í honum er, og opna hitt fyrri hinum halgaða fagurleika hins Elskaða.

[13]

O Børn Míni!

Eg óttist fyrri, at tit, frátikin lagið frá dúgvu himmalsins, fara at søkka aftur til skuggarnar av fullkomnum tapi og, uttan nakrantíð at hava start eftir fagurleika rósunnar, venda aftur til vatn og leir.

[14]

O Vinir!

Farið ikki frá tí æviga fagurleikanum fyrri ein fagurleika, sum má doyggja, og berið ikki alsk til henda deyðiliga heim av dusti.

[15]

O Sonur Andans!

Tíðin kemur, tá náttargali heilagleikans ikki longur fer at leggja fram hini innaru duldarmál og tit øll fara at vera frátikin tað himmalska lagið og røddina av tí høga.

[16]

O Kjarni Vansketnis!

Óteljandi gátuførar tungur finna talu í einari røðu, og óteljandi loynd duldarmál eru opinberað í einum einstøkum songlagi; kortini, áh, einki oyra er at hoyra, ei heldur hjarta at skilja.

[17]

O Felagar!

Portrini, sum lata upp inn til tað Staðleysa, standa víð, og bústaður hins elskaða er prýddur við blóði teirra elskandi, kortini eru øll uttan nøkur fá verandi frátikin hendan himmalska bý, og sjálvt av hesum fáu eru ikki meira enn eitt sløð funnin við reinum hjarta og halgaðum anda.

[18]

O Tit Dvøljarar Í Tí Hægsta Paradísi!

Kunngerið börnum fullvissunnar, at í ríkjum heilagleikans, nær hitt himmalska paradísið, er ein nýggjur urtagarður komin fram, kring hvønn ferðast íbúgvarnir í ríkinum í tí høga og teir ódeyðiligu dvøljarnir í hinum hátt hevjaða paradísi. Stríðist tí, at tit kunnu náa tað stig, at tit kunnu greiða duldarmál kærleikans av animonum hansara og læra loyndarmál guddómligs og meistaraligs vísdóms av hansara ævigu fruktum. Troystað eru eygu teirra, ið koma og vera verandi har inni.

[19]

O Vinir Mínir!

Hava tit gloymt hin sanna og strálandi morgun, tá ið tit í hinum halgaðu og vælsignaðu kringumstøðum øll vóru savnað í Mínari hjáveru undir skugganum av træ lívsins, sum er plantað í hinum aldyrdarliga paradísi? Í ærufrykt lurtaðu tit, tá Eg gav hesum trimum mest heiløgu orðum talu: O vinir! Setið ikki tykkara vilja fram um Mín, ynskið aldri tað, ið Eg ikki havi ynskt fyri tykkum, og komið ikki fram fyri Meg við lívleysum hjørtum, dálkað við verðsligum tráanum og girndum. Høvdu tit bert viljað halga sálir tykkara, so høvdu tit í hesari somu stund minst aftur á hitt stað og hinar kringumstøður, og sannleikin í talu Mínari hevði verið gjørdur sjónligur fyri øllum av tykkum.

Í teirri áttandu av hinum mest heiløgu reglum, í fimtu Paradís-Talvu, sigur Hann:

[20]

O Tit Ið Liggja Sum Deyð Í Song Gáloynsisins!

Tíðir eru runnar, og tykkara dýrabaru lív eru nærum endað, og kortini er ikki eitt einasta pístr av reinleika komið inn á Okkara garð heilagleikans frá tykkum. Hóast sokkin í hav vantrúar dyrka tit við varrum tykkara ta einu sonnu trúgv Guds. Hann, ið Eg skýggi, hava tit elskað, og við figginda Mín hava tit gjørt tykkum til vin. Hóast hetta ganga tit á jørð Mínari sjálveint og sjálvnøgd, uttan at ansa, at jørð Mín er móð av tykkum, og alt á henni heldur seg burtur frá tykkum. Høvdu tit bert opnað eygu tykkara, vildu tit sanniliga heldur valt óteljandi sorgir enn hesa frøi, og høvdu mett sjálvan deyðan betri enn hetta lívið.

[21]

O Dustskap Ið Rørist!

Eg ynski samlag við teg, men tú vildi ikki havt nakað álit á Mær. Svørð uppreisturs tíns hevur felt træ vónar tínar. Altíð eri Eg tær nær, men tú ert altíð fjarur frá Mær. Ófarandi dýrd havi Eg valt til tín, kortini valdi tú markleysa skomm fyri sjálvan teg. Meðan tíð enn er, vend við, og miss ikki tín kjans.

[22]

O Sonur Tráanar!

Tey lærdu og tey vísu hava í long ár stríðst og megnaðu ikki at náa til hjáveru hins Aldýrdarliga; tey hava brúkt lív síni í leitan eftir Honum, og skoðaðu kortini ikki fagurleika Hansara ásjóndar. Tú náddi uttan minsta strev mál títt, og kom uttan at leita til tað, sum tú sóknaðist eftir. Kortini, hóast hetta vart tú verandi so vavdur inn í slør sjálvs,

at eygu tíni ekki skoðaðu fagurleika hins Elskaða, ei heldur nam hond tín faldin av klæði Hansara. Tit, ið hava eygu, skoðið og undrist.

[23]

O Dvøljarar Í Býi Kærleikans!

Deyðiligir vindar eru lagstir á ta ævinligu kertuna, og fagurleiki hins himmalska Ungdóms er huldur í dimmi dustsins. Høvdingin yvir kongum kærleikans er órættaður av fólki harðræðisins, og dúgva heilagleikans liggur fangað í uglunna klóm. Dvøljarar dýrdar skálans og tann himmalska fylkingin gráta og gremja seg, meðan tit hvíla í ríki vansketnisins og meta tykkum sjálv at vera av teimum sonnu vinunum. Hvør tómar eru ímyndingar tykkara!

[24]

O Tit Ið Eru Dáralig Men Tó Eitast At Vera Vís!

Hví eru tit klædd sum hirðar, tá tit innanfyri eru vorðin til úlvar, liggjandi eftir fylgi Mínú? Tit eru eins og tann stjórnan, ið rísur áðrenn degning, og sum, tóat hon sýnist geislandi og lýsandi, førir tey, sum ferðast til bý Mín, av leið inn á glatanar gøturnar.

[25]

O Tit Ið Tykjast Røtt Men Innan Eru Órein!

Tit eru eins og klárt men beiskt vatn, sum uttaná sýnist krystall-reint, men av hvørjum, tá tað verður roynt av tí guddómliga Meistaránú, ikki dropin verður góðkendur. Ja, sólskinið kemur eins á dustið og speglið, kortini víkja tey hvør frá øðrum í endurskini sum stjórnan frá jørðini: nei, ómetaligur er munurin!

[26]

O Vinur Mín Í Orðum!

Grunda eina løtu. Hevur tú nakrantíð hoyrt, at vinur og fíggindi skuldu kunnað støðast í einum hjarta? So koyr út tann fremmanda, at Vinurin kann koma inn í Sítt heim.

[27]

O Sonur Dustsins!

Alt, sum er í himli og á jørð, havi Eg fyriskipað til tín, uttan tað menniskjuliga hjartað, sum Eg havi gjørt til bústað fyri Mín fagurleika og Mína dýrd; kortini gavst tú heim Mítt og tilhaldsstað til ein annan enn meg; og hvørja ferð sjónlig-gerðin av Mínú heilagleika leitaði upp Sítt egna heimahús, fann Hann ein fremmandan har og skundaði, heimleysur, til friðskjól hins Elskaða. Hóst hetta havi Eg fjalt loyndarmál títt og ynski ikki skamm fyri teg.

[28]

O Kjarni Tráanar!

Í mangari dimmalætting havi Eg vent Mær úr tí staðleysa til heimahús títt og havi funnið teg á legu líkasælunnar, upptiknan av øðrum enn Mær. Tínæst vendi Eg, eins og snarljós

andans, aftur til ríki himmalskar dýrdar og avdúkaði tað ikki fyri her-skarum heilagleikans í Mínum griðstað omanfyri.

[29]

O Sonur Gávumildisins!

Úr oyðimarkum einkisleikans, við leiri boðs Míns, fekk Eg teg at koma til sjóndar, og havi fyriskipað fyri tína upplæring hvørt atom tilverunnar og kjarnan í øllum skapaðum lutum. Soleiðis, áðrenn tú komst út úr lívi móður tínar, tilætlaði Eg tær tvær keldur við skyggjandi mjólk, eygu at vaka yvir tær og hjertu at elska teg. Av Mínum kærleiks-blídni, undir skugga miskunnar Mínar, fostraði Eg teg upp og varði teg við Mínum Kjarna náðar og vælvildar. Og Mítt endamál við øllum hesum var, at tú skuldi kunna náa Mítt ævinliga harradømi og gerast Mínar ósjónligu gávur verdugur. Og tó vart tú verandi gáloysin, og fullvaksin vart tú vansketin við øllum Mínum gávum og upptikin av tínum tómu ímyndingum, soleiðis at tú gjørdist púra gloymstur, og vendandi burtur frá portrunum hjá Vininum vart tú verandi inni á gørðum fígginda Mína.

[30]

O Fjøtraði Trælur Heimsins!

Manga dimmalættingina streyk fleyrið av kærleiks-blídni Mínum eftir tær og fann teg fast sovandi í song gáloysnisins. Grátandi yvir tín stand vendi tað so aftur til haðani tað kom.

[31]

O Sonur Jarðarinnar!

Vilt tú hava Meg, søk so ongan annan enn Meg; og vilt tú skoða Mín fagurleika, lat so eygu tíni aftur fyri heiminum og øllum, sum í honum er; tí Mín vilji og viljin hjá einum øðrum enn Mær kunnu, eins og eldur og vatn, ikki dvølja saman í einum hjarta.

[32]

O Hjálpti Fremmandi!

Kerta hjarta tíns er tendrað av hond máttar Mínar, sløkk hana ikki við teimum mótstríðandi vindum sjálvs og litínskaps. At minnst Meg grøðir allar tínar sjúkur, gloym ikki tað. Ger Mín kærleika til tín skatt, og verj um hann sum sjálva sjónina og sjálvt lívið hjá tær.

[33]

O Bróðir Mín!

Lýð á tey fagnaðarlígu orðini frá Míni hunang-søtu tungu, og drekk tær úr løkinum av gátuførum heilagleika frá Mínum sukurveitandi varrum. Sáða fræini av Mínum guddómliga vísdómi í ta reinu mold hjarta tíns og væta tey við vatni vissunnar, at hasintur kunnleikans og vísdómsins kunnu vaksa upp frískligar og grønar í tí halga býi hjarta tíns.

[34]

O Dvöljarar Í Paradísi Mínum!

Við hondum kærleiks-blíðnis havi Eg í tí heilaga paradís garðinum plantað tað unga træ vinarlags og alsks tykkara og havi vatnað tað við teimum góðu regnunum av Mínavi eymligu náði. Nú tímin er komin, tá tað skal bera frukt, stríðið fyri, at tað stendur vart og ikki verður tært upp av tráanar og litinskaps loganum.

[35]

O Vinir Mívir!

Slækkið tit lampu villunnar og tendrið í hjørtum tykkara hin ævinliga kyndil guddómligar leiðbeiningar. Tí áðrenn langt um líður skulu royndarmeistarar mannaættarinnar í teirri heiløgu hjáveru hins Hámetta einki góðkenna uttan reinasta dugnaskap og gerningar av blettleysum heilagleika.

[36]

O Sonur Dustsins!

Hini vísu eru tey, ið tosa ikki uttan at fáa áhoyn, eins og skeinkjarin, sum ikki bjóðar, fyrrenn hann finnur ein søkjandi, og elskarinn, sum ikki rópar úr hjartans dýpi sínum, fyrrenn hann skoðar fagurleika síns elskaða. Sáða tí fræ vísdomsins og kunnleikans í ta reinu mold hjartans, og halt tey krógvað, inntil hyasintur guddómligs vísdoms spretta úr hjartanum og ikki úr móru og leiri.

Á fyrstu reglu Talvunnar er skrivað niður, og í friðskjóli tabernakuls Guds er loynt:

[37]

O Tænari Mívi!

Slepp ikki ævinligum harradømi fyri tað, ið ferst, og tveit ikki burtur himmalskt yvirvald fyri verðsliga tráan. Hetta er áin av ævinligum lívi, sum hevur runnið frá keldubrunninum av penni hins miskunnsama; væl er tað teimum, ið drekka!

[38]

O Sonur Andans!

Skræð títt búr sundur og flýgv eins og kærleikans fönix fuglur upp til himinhváln heilagleikans. Avnokta teg sjálvan og, fylltur av miskunnar anda, ver verandi í ríki himmalsks friðskjóls.

[39]

O Avkom Dustsins!

Ver ikki nøgt við róina í einum farandi degi, og frátak ikki tær sjálvum ævinliga hvílu. Umbýt ikki urtagarð ævigar fagnaðar við dustrúgvu deyðiligs heims. Rís upp úr fongslitínum til hinar dýrdarligu engurnar omanfyri, og kom tær á flog úr tínum deyðiliga búi til Staðloysis paradísið.

[40]

O Tænari Mívi!

Fría teg sjálvan úr fjøtrunum av hesum heimi, og lat teg leysan úr sjálvsins fongsli. Tak tín kjans, tí hann kemur ikki aftur til tín.

[41]

O Sonur Tænastukvinnu Mína!

Um tú hevði skoðað ódeyðiligt yvirræði, vildi tú strevað til tess at hevja teg upp um hendan stokkuta heim. Men at fjala tann eina fyrri tær og opinbera hin er eitt duldarmál, sum einans tey hjartareinu kunnu fata.

[42]

O Tænari Mín!

Reinska hjarta títt fyrri illskap og trín, sakleysur av øvund, inn á hin guddómliga garð heilagleikans.

[43]

O Vinir Mímir!

Gangið tit eftir leiðunum av hinari góðu fragd Vinarins og vitið, at Hansara fragd liggur í fragdini hjá Hansara skapningum. Tað er: einki menniskja eigur at fara inn í hús vinar sínar uttan við fragd vinar sínar, ei heldur at leggja hond á hansara skattir, ella seta sín egna vilja fram um vilja vinar sínar, og á ongan hátt at seta seg hægri enn hann. Grundið yvir hetta, tit, ið hava innlit!

[44]

O Felagi Hásætis Míns!

Hoyr einki ónt, og síggj einki ónt, manninka ikki teg sjálvan, ei heldur suffa og grát. Tosa einki ilt, at tú ikki skalt hoyra tað tosað til tín, og ger ikki villurnar hjá øðrum størri, at tínar egnu villur ikki skulu sýnast stórar; og ynsk ikki mannminking fyrri nakran, at tín egna mannminking ikki skal verða víst fram. Liv so dagarnar í lívi tínum, sum eru styttri enn ein stokkut løta, við skili tínum blettleysum, hjarta tínum ódálkaðum, hugsanum tínum reinum og náttúru tínari halgaðari, at tú, fríur og nøgdur, kanst leggja burtur hetta deyðiliga skapilsis og venda aftur til tað gátuføra paradísið og vera verandi í hinum æviga kongaríkinum fyrri altíð.

[45]

Áh! Áh! O Elskarar Av Verðsligari Tráan!

Sum skjótleiki snarljósins eru tit farnir fram við Hinum Elskaða og hava knýtt hjørtu tykkara at sataniskum fyrigykingum. Tit boyggja knø framman fyrri tykkara tómu ímynding, og kalla hana sannleika. Tit venda eygum tykkara ímóti tornini, og kalla hana blómu. Ikki eitt reint pístr hava tit andað, ei heldur er fleyrið av óbundinleika komið frá hjartaongum tykkara. Fyri vág og vind hava tit tveitt tey kærleiksfullu ráðini frá Hinum Elskaða og hava fullkomiliga viskað tey burtur av talvu hjarta tykkara, og, eins og djórinu á markini, ferðast tit og hava tilveru á beiti tráanar og litinskaps.

[46]

O Brøður Á Gøtuni!

Hví hava tit verið vansketnir við umtaluni av Tí Elskaða, og hildið tykkum burturi frá Hansara heiløgu hjáveru? Kjarni fagurleikans er í hinum makaleysa skála, settur á dýrdar hásetið, meðan tit stríðast við tómar orðadráttir. Teir søtu angarnir av heilagleika kylja, og gávumildis pístrið er andað, kortini eru tit allir illa plágaðir og frátíknir hetta. Tíverri fyri tykkum og fyri tey, ið ganga tykkara leiðir og fylgja í tykkara fótasporum!

[47]

O Børn Tráanar!

Leggið klædning sjálgleðinnar burtur, og latið tykkum úr klæði hugmóðsins. Í triðju av hinum mest heiløgu reglum, skrivaðar og varðveittar í Rubín Talvuni, er opinberað av penni hins ósædda:

[48]

O Brøður!

Verið várkunnsamir hvør móti øðrum, og leggið ikki alsk tykkara til lutir niðanfyrir. Hugmóðið tykkum ikki í tykkara dýrd, og skammist ikki, tá tit standa lágt. Við Mín fagurleika! Eg havi skapað allar lutir úr dusti, og til dust fari Eg at gera teir aftur.

[49]

O Børn Dustsins!

Boðið teimum ríku frá midnáttar suffan teirra fátæku, so ikki gáloysni førir tey inn á oyðingar vegin og heldur teimum burturi frá Træ Ríkidømis. At geva og vera gávumildur eru eginleikar hjá Mær; væl er tað honum, ið prýðir seg við Mínnum dugnaskapum.

[50]

O Innari Kjarni Tráanar!

Legg burtur alla girnd og sök nøgdsemi; tí tey girndarfúsu hava altíð kent sákn, og tey nøgdu hava altíð verið elskað og lovað.

[51]

O Sonur Tænastukvinnu Mína!

Lat teg ikki nerva av fátækt, og kenn teg ei heldur tryggan í ríkdómum, tí aftan á fátækt fylgja ríkdómar, og aftan á ríkdómar fylgir fátækt. Men at vera fátækur í øllum uttan Gudi er undursom gáva, lítisvirð ikki virði tess, tí at enda fer tað at gera teg ríkan í Gudi, og soleiðis skalt tú kenna týdningin av útsøgnini "Vissuliga eru tit øll fátæk", og hini heiløgu orð "Gud er tann alt-ánandi" skulu eins og tann sanni morgunin dýrdarliga koma fram glæsilig yvir sjónarringinum av elskarans hjarta og sita trygg á háseti ríkidømisins.

[52]

O Børn Vansketnis Og Litinskaps!

Tit hava latið fígginda Mín inn í Mítt hús og hava ríkið út vin Mín, tí tit hava varðveitt alskin til annan enn meg í hjørtum tykkara. Leggið oyra til tað, ið Vinurin sigur, og vendið tykkum til Hansara paradís. Verðsligir vinir, søkjandi sín egna vinning, sýnast at elska hvør annan, meðan tann sanni Vinurin hevur elskað og elskar tykkum fyri tykkara egnu skuld; vissuliga hevur Hann fyri tykkara leiðbeining verið ígjøgnum óteljandi sorgir. Verið ikki trúleys móti slíkum Vini, nei, skundið tykkum heldur til Hansara. Soleiðis er dagstjørnan av orði sannleikans og trúfestisins, sum er dagað fram yvir sjónarringinum av penni Harra alla navna. Opnið tykkara oyru, at tit kunnu lýða á orð Guds, Hansara, Ið er Hjálpin í neyðini, tann Sjálv-Uppihaldandi.

[53]

O Tit Sum Hugmóða Tykkum Í Deyðiligum Ríkdómum!

Vitið tit av sonnum, at ríkidømi er ein máttmikil girðing millum søkjaran og trá hansara, elskaran og hansara elskaða. Tey múgvandi, nøkur fá undantikin, skulu á ongan hátt náa til garð hjáveru Hansara, ei heldur koma inn í bý nøgdsemis og avnoktanar. Væl er tað so honum, ið, hóast múgvandi, ikki av skattum sínum er afturhildin frá tí ævinliga kongaríkinum, ei heldur orsakað av teimum frátikin ófarandi harradømi. Við hitt Mest Mikla Navn! Glæman frá slíkum ríkum manni skal upplýsa dvøljarar himmiríkis, eins og sólin kastar ljós á fólk jarðarinnar!

[54]

O Tit Ríku Á Jørðini!

Tey fátæku millum tykkara eru Mítt álit, verjið tit Mítt álit, og hugsið ikki bert um at hava tað lætt sjálv.

[55]

O Sonur Litinskaps!

Reinska teg frá dálking ríkdóma, og tak teg fram í fullkomnum friði til ríki fátækdømis; at tú úr kelduni av óbundinleika kanst drekka tær av víni ódeyðiligs lívs.

[56]

O Sonur Mín!

Samvera við tey óndu økir um sorg, meðan felagsskapur við tey rættvísu reinskar rustin burtur av hjartanum. Hann, ið søkir at trúnaðartala við Gud, lat hann geva seg í vinalag við Hansara elskaðu; og hann, ið ynskir at lýða á orð Guds, lat hann leggja oyra til orð Hansara útvaldu.

[57]

O Sonur Dustsins!

Ansa eftir! Gakk ikki við hinum óndsinnaða og søk ikki felagsskap við hann, tí slíkt vinalag umbroytir geisling hjartans til heljarligan eld.

[58]

O Sonur Tænastukvinnu Mína!

Vilt tú sækja náði Heilaga Andans, so far í felagsskap við hin rættvísa, tí hann hefur drukkið steyp ævigs lívs frá hondum hins ódeyðiliga Skeinkjara, og eins og tann sanni morgun upplívgar og upplýsir hann hjörtu teirra deyðu.

[59]

O Gáloysingar!

Haldið ikki hjartans dulsmál vera loynd, nei, vitið tit við vissu, at tey standa prentað í klárum stavum og eru opið Sjónlig í hinari heiløgu Hjáveru.

[60]

O Vinir!

Sanniliga sigi Eg, hvat enn, ið tit hava fjalt í tykkara hjørtum, er fyri Okkum opið og sjónligt sum dagurin; men at tað er loynt, kemur av náði og vælvild Okkara og ikki av tykkara forvinningi.

[61]

O Sonur Menniskjunnar!

Ein døgghropa av tí botnleysa stórhavi miskunnar Mínar havi Eg givið fólkkum heimsins, kortini ongan sæð venda sær hagar, við tað at ein og hvør hefur vent sær burtur frá tí himmalska víni eindarinnar til tað skitna óreinskunnar grugg, og hefur, nøgdur við deyðiligt steyp, lagt burtur kalikin av ódeyðiligum fagurleika. Skammiligt er tað, ið tey lata seg nøgda við.

[62]

O Sonur Dustsins!

Vend ikki eygum tínum burtur frá tí makaleysa víni hins ódeyðiliga Elskaða, og opna tey ikki móti skitnum og deyðiligum gruggi. Tak frá hondum hins guddómliga Skeinkjara steypið av ódeyðiligum lívi, at tín kann gerast allur vísdómur, og at tú kanst lýða á hina gátuføru rødd, ið kallar frá ríkinum av tí ósjónliga. Grátið hart, tit, sum hava lágar ætlanir! Hví hava tit vent tykkum burtur frá Mínum heilaga og ódeyðiliga víni til stuttvarandi vatn?

[63]

O Tit Fólk Heimsins!

Vitið, sanniliga, at ein ófyrissæð vanlukka fylgir tykkum, og øgilig revsing bíðar tykkum. Haldið ikki, at tað, ið tit hava fram, er strikað burtur í eygum Míni. Við Mín fagurleika! Allar tykkara gerðir hefur pennur Mín ritað við opnum stavum inn í krysolitt talvur.

[64]

O Kúgarar Á Jørðini!

Takið hendur tykkara aftur frá harðræði, tí Eg havi givið Mær sjálvum lyfti um at ikki fyrigeva órættvísi nakra menniskja. Hetta er pakt Mín, sum Eg óafturkallandi havi álagt í hinari varðveittu talvu og innsiglað við Mínum dýrdar innsigli.

[65]

O Uppreistrarligu!

Mín várkunn hevur givið tykkum mót, og Mín langmód hevur gjørt tykkum vansketin, soleiðis at tit hava sporað tað villa stríðsross litinskapsins inn á oyðandi leiðir, ið føra til undirgang. Hava tit hildið Meg vera líkasælan, ella at Eg ikki var vitandi?

[66]

O Útflytarar!

Tunguna havi Eg teknað til umrøðuna av Mær, dálkið hana ikki við baktalu. Um eldur sjálvsins vinnur á tykkum, minnist so tykkara egnu feilir, og ikki feilirnar hjá skapningum Mínum, við tað at ein og hvør tykkara kennir betur sítt egna sjálv enn hann kennir onnur.

[67]

O Børn Fyrigyklingar!

Vitið sanniliga, at meðan tann strálandi degningurin kemur yvir sjónarringin av ævigum heilagleika, skulu hinar satanisku loynur og gerningar framdir í náttardimminum verða lögð ber og sjónlig framman fyri fólki heimsins.

[68]

O Urt Ið Spírar Úr Dusti!

Hví hava hesar tvitnu hendur tínar ikki fyrst nortið við tíni egnu klæði, og hví søkir tú við hjarta tínum dálkaðum av tráan og litinskapi eftir at trúnaðartala við Meg og at koma inn í Mítt halga ríki? Fjart, fjart er tú frá tí, sum tú tráar eftir.

[69]

O Børn Ádams!

Heiløg orð og reinir og góðir gerningar rísa upp til ríki himmalskar dýrdar. Stríðist fyri at tykkara gerningar kunnu verða reynskaðir fyri dust sjálvs og hykls og finna vælvild á garði dýrdarinnar; tí áðrenn langt um líður skulu royndarmeistarar mannaættarinnar, í teirri heiløgu hjáveru hins Hámetta, einki góðkenna uttan avgjördan dugnaskap og gerningar av blettleysum reinleika. Hetta er dagsstjørna vísdóms og guddómligs duldarmáls, sum hevur skinið yvir sjónarringi hins guddómliga vilja. Signað eru tey, ið venda sær hagar.

[70]

O Sonur Verðsligheits!

Dámligt er ríki tilverunnar, hevði tú nátt hagar; dýrdarligur er heimur ævinleikans, hevði tú komið út um deyðiligleikans heim; söt er hin heilaga findargleði, um tú drekkur av tí

gátuføra steypinum frá hondum hins himmalska Ungdóms. Skuldi tú nátt hetta stig, vart tú fríaður frá oyðing og deyða, frá knógvi og synd.

[71]

O Vinir Mímir!

Mínið tykkum á paktina, sum tit gingu í við Mær á Paran fjalli, har í teimum upphevjaðu Zamán umráðunum. Eg havi tikið til vitnis fylkingina í tí høga og dvøljararnar í býi ævinleikans, kortini finni Eg nú ongan trúfastan móti paktini. Vissuliga hava stoltleiki og uppreistur útviskað hana av hjørtunum, soleiðis at einki spor stendur eftir av henni. Hóast vitandi hetta, bíðaði Eg og legði tað ikki fram.

[72]

O Tænari Míni!

Tú ert eins og eitt hegnisliga hert svørð, fjalt í myrkri slíðrans, og tess virði loynt fyri kunnleika smíðsins. Kom tí fram úr slíðra sjálvs og tráanar, at virði títt kann verða gjørt glæsiligt og sjónligt fyri øllum heiminum.

[73]

O Vinur Míni!

Tú ert dagsstjørnan á himni heilagleiks Míns, lat ikki dálking heimsins skugga fyri glitri tínum. Skræð sundur slør gáloysnisins, at tú kanst koma fram úr skýggjunum glæsiligur og skrýða allar lutir við klædningi lívsins.

[74]

O Børn Sjálgleðinnar!

Fyri stokkut ræði hava tit slept Mínum ófarandi harradømi og hava prýtt tykkum við marglitta búna heimsins og reypað tykkum av tí. Við Míni fagurleika! Eg skal savna øll undir einlittu hyljing dustsins og viska allar hesar ymisku litirnar burtur, uttan teirra, ið velja Míni egna, og tað er at tváa burtur ein og hvønn lit.

[75]

O Børn Vansketnisins!

Leggið ikki alsk tykkara til deyðiligt ræði og frøist ikki tí. Tit eru eins og hin óhygni fuglurin, sum í fullum trúnaði syngur uppi á greinini; til bráðliga fuglafangarin, Deyðin, tveitir hann niður í støvið, og songlagið, skapið og liturin eru burtur uttan at leggja nakað spor eftir. Gevið tí gætur, O fjøtraðu trælir tráanar!

[76]

O Sonur Tænastukvinnu Mína!

Leiðbeining hevur altíð verið givin við orðum, og nú verður hon givin við gerningum. Ein og hvør má sýna fram gerningar, reinar og halgar, tí orð eru javnlíkt ogn hjá øllum, meðan slíkir gerningar sum hesir einans hoyra Okkara elskaðu til. So stríðist av hjarta og

sál fyri at skilja tykkum frá gjøgnum tykkara gerningar. Á henda hátt tilráða vit tykkum í hesari heiløgu og glæsiligu talvu.

[77]

O Sonur Rættvísinnar!

Á náttartíð er fagurleikin av hinari ódeyðiligu Veru komin aftur av smaragd-hædd trúskaparins til Sadratu'l-Muntahá og hevur grátið slíkan grát, at fylkingin í tí høga og dvøljararnir í ríkjum omanfyri venaðu seg yvir gremju hansara. Tí næst varð spurt: Hví hesin grátur og hendan venan? Hann svaraði: Eins og biðin bíðaði Eg vóngóður uppi á trúfestis heygnum, men kendi kortini ikki angan av trúskapi frá teimum, ið dvølja á jørð. Afturkallaður skoðaði Eg so, og sí! ávisar heilagleikans dúgvur vóru hart royndar í klóm hunda jarðarinnar. Síðani skundaði Tænastugenta himmalsins fram úr Sínari gátuføru borg, slørleys og glæsilig, og spurdi um nøvn teirra, og øll vórðu søgd uttan eitt. Og tá strongt varð á, varð fyrsti bókstavur í tí sagdur; tí næst lupu dvøljarar himmalska kamara fram úr sínum dýrdar bústað. Og meðan annar bókstavurin varð framborin, fullu teir niður, hvør sum ein, í støvið. Í hesari løtu hoyrdist ein rødd úr tí innasta halgidóminum: "So langt, og ikki longur." Sanniliga eru Vit vitni til tað, ið tey hava gjørt og nú gera.

[78]

O Sonur Tænastukvinnu Mína!

Drekk tær úr ánni av guddómligum duldarmálum frá tungu hins Miskunnsama og skoða hin óhulda gliturin av dagsstjørnu vísdómsins frá degninginum av guddómligari talu. Sáða fræini av Mínum guddómliga vísdómi í ta reinu mold hjartans, og vatna tey við vøtnum vissunar, at hasintur kunnleikans og vísdómsins kunnu vaksa upp, frískar og grønar, úr tí heilaga býi hjartans.

[79]

O Sonur Tráanar!

Hvussu leingi ætlar tú at sveima í ríkjum tráanar? Veingir havi Eg givið tær, at tú kanst flúgva til ríkini av gátuførum heilagleika og ikki til leiðirnar av sataniskum fyrigykingum. Kambin havi Eg eisini givið tær, at tú kanst greiða Mínar ravnsvørtu lokkar, og ikki at karva Mín barka.

[80]

O Tænarar Míni!

Tit eru trøini í urtagarði Mínum; tit mugu geva av tykkum góðar og undursamar fruktir, at tit sjálvir og onnur kunnu vinna frama av tí. Soleiðis áliggur tað einum og hvørjum at iðka handverk og yrki, tí har í liggur loyna ríkidómsins, O menniskju við skilningi! Tí úrslit eru treytað av tí, sum er til taks, og náði Guds skal vera alnøktandi fyri tykkum. Trø, ið onga frukt bera, hava verið og verða altíð til eldin.

[81]

O Tænari Mín!

Tey niðastu menniskjuni eru tey, sum onga frukt bera á jørðini. Slík menniskju eru vissuliga at telja ímillum hini deyðu, nei, betri eru tey deyðu í eygum Guds enn hesar ónyttigu og virðisleysu sálir.

[82]

O Tænari Mín!

Tey bestu menniskjuni eru tey, ið forvinna til livibreyðið gjøgnum sítt starv og brúka upp á seg sjálv og síni næstu fyri kærleika Guds, Harrans yvir øllum heimum.

Tann gátuføra og undursama Brúðurin, áðrenn hetta loynd undir sløri talunnar, er nú, við náði Guds og Hansara guddómligu vælvild, gjørd sjónlig eins og tað glæsiliga ljósið latið av fagurleika hins Elskaða. Eg vitni, O vinir!, at vælvildin er fullførd, próvggrundin uppfyllt, prógvið sjónligt og vitnisburðurin settur fram. Lat tað nú síggjast, hvat tykkara strembanir á gøtu óbundinleikans fara at opinbera. Á henda hátt er tann guddómliga vælvildin fullvegis veitt tykkum og teimum, sum eru í himli og á jørð. Allur heiður veri Gudi, Harranum yvir øllum Heimum.